

text & foto:
MIKAEL GRENNARD

Det är två glada jägare som sätter sig till bords på finlandsbåten. De ska äta gott, gå och lägga sig och vakna upp i Åbo. Därifrån är det dryga timmens bilresa till jakten strax utanför Loimaa. En helt unik jakt på vitsvanshjort. För alla en fantastisk jakthelg med mycket fin jakt, trevlig samvaro och många skratt.

SIKTET INSTÄLLT PÅ VITSVANSHJORT

De två entusiastiska jägarna är Camilla Andersson från Södertälje och Torleif Nilsson från Nyköping. De har några gemensamma jakt- och jaktkamrater i Sörmland, och genom en sådan bekant har de fått möjligheten att följa med på den tidiga höstjakten i Finland. Årets jaktperiod har precis börjat.

Fantastiska marker

Camilla och Torleif ska jaga på en mark som är på cirka 7 000 hektar. Den ligger mitt i vitsvanshjortens ”utbredningsepicentrum” och där ska det under säsongen skjutas 500 hjortar. Markägarna har mycket vallodlingar vilket bjuder jägarna på fantastisk smyg- och passjakt så här års.

Ingen i gänget är något utpräglad troféjägare, men det är ju roligt när allt är lovligt. Alla har nog ett litet rum i plånboken för om den där stora bocken skulle dyka upp.

Första kvällspasset sitter Camilla i en koja vid en inäga och Torleif får patrullera ut med kanten på ett större gärde.

Den här tiden på året, tidig oktober, när

”Finland levererar!”

Camillas Anderssons granna vitsvanshjort.

alla vallar fortfarande är gröna och frodiga är det i det närmaste osannolikt mycket hjortar i rörelse. Trots att han är van från det viltrika Sörmland är detta långt mer än han väntat sig.

– Det är bara hindar och kalvar, viskar Torleif. Jag hoppas på något hornbärande, så vi väntar en stund till.

Vid vallen framför Camilla går några hindar och kalvar långt bort utanför skotthåll. Hon bestämmer sig för att vänta ett tag men behöver inte vänta länge. Snart kliver en ung bock ut framför henne och på ett mycket talande vis får den unga bocken ”bita i gräset”.

Ingen flyr efter skottet

Det kommer ut fler och fler djur varefter mörkret sänker sig i Torleifs pass.

– Jag tar den lilla kalven närmast. 108 meter, viskar han.

Torleif gillar teknik och har förstås mätt avståndet. Kalven rusar i skottet, men kommer inte långt. Ingen av hjortarna ”rymmer fältet” efter skottet. Visst är de lite oroliga men efter bara någon minut betar de som om inget hänt.

Detta är en situation som inte ens Torleif kan motstå. Snart går skott nummer två av och en till kalv ligger ute på åkern.

– Nu får det räcka, säger Torleif och packar ihop sina pinaler i ryggsäcken.

Mycket skratt och stor glädje råder när alla samlas i jaktstugan. På alla sätt har första passet varit en stor succé. Efter en gryta som förberetts hemma somnar alla gott i stugan.

Lyckosam morgon

När klockan ringer är det beckmörkt. Med en förstående blick tar de tillfälligt avsked på bron vid jaktstugan och går åt varsitt håll.

När Camilla smugit fram till den lilla åkern där hon ska vaka står en hind en bit ut i mörkret. Bakom hinden kan Camilla ana att det är full batalj mellan två hjortar. Camilla inser att hon inte kommer närmare, om inte hinden ska röja henne. Hon sätter sig och inväntar morgonljuset medan hjortarna rusar fram och åter i det skumma morgonljuset.

Det ljusnar långsamt. Plötsligt tar de två hjortarna en liten paus i kraftmätningen. Hället är lite drygt men med skjutstöden blir det mycket stadigt. Camilla lägger sig till rätta och låter skottet gå.

Det är ett skott som även Torleif hör från sin plats nedsjunken i ett dike. När han i mörkret lämnade den knastriga grusvägen följde han ett dike ett hundratal meter ut på en åker. När ljuset så sakta kommer har han en hind med några kalvar som betar 250 meter bort.

Som tidigare nämnts är Torleif tekniskt intresserad och har full koll på ballistiken ►

också. Så en titt på tabellen i lins-skyddet säger omedelbart hur han ska justera. Ännu ett skott ekar över den finska landsbygden.

Provar drevjakt

Vårdarna själva jagar inte så mycket med hund, och därför har jägarna tagit med wachtelhunden Nickel. Efter frukost och lite kartstudier har en plan vuxit fram. Passkyttar ställs ut i kanten av skogen vid stugan och hundförare släpper Nickel i den andra säten.

Det går tungt. Men efter någon halvtimme blir det upptag. Vitsvanshjorten betar sig lite som doviltet, som gärna snurrar ganska så trångt innan det försöker smyga ur säten.

Den här gången försöker gruppen smyga förbi Torleif. Till en början går det bra men när den sista kalven ska förbi tar det slut. Torleif kan inte hålla sig och meddelar via sms att en kalv ligger. Drevjaktsförsöket bryts för lunch. I kvällningen vaknas ny pürschjakt.

– Nu ska jag skjuta en stor bock, säger Torleif med viss förhoppning i rösten.

Märkligt pass

– Jag sitter gärna där det går en stor bock, säger Torleif halvt på skämt, halvt på allvar när kvälens pass fördelas.

Den finske värden ler lite och säger något i stil med att de finns överallt.

Torleif släpps på ett av de mer udda pass han någonsin haft. En hölada vid kanten av en stor åker. Tanken är att han ska vara där inne och bevaka åkern genom de stora springorna.

Han sätter sig till rätta, men

PLÖTSLIGT VÄLLER DET FRAM VITSVANS-HJORTAR FRÅN ALLA HÅLL

inser snart att han får smyga runt där inne från sida till sida för att ha koll på omgivningarna.

Snart kommer det ut några hindar med kalvar på ena sidan bara ett 50-tal meter från ladan. Under närmare en timme smyger Torleif runt i ladan och han har över fyrtio djur runt sig. De formligen väller ut från alla håll. Mentalt tampas han med tankar på om han ska skjuta eller inte. Men han kan inte komma tillbaka till jaktstugan med ännu en kalv. Så han avvaktar.

Äntligen en bock

Eftersom det är mulet kommer mörkret smygande rätt tidigt. Torleif inser att det nog inte är så många minuter skjutljus kvar. Kanske ska han skjuta en kalv i alla fall. Eller?

Han bestämmer sig för att avvakta lite till och smyger bort till den andra laduväggen.

När han tittar ut ser han ett mycket stor djur som betar med hela huvudet dolt i björkslyet. Att det är ett stort djur syns direkt, frågan är bara vad?

Torleif får vänta. Längre tycker han, för mörkret kommer snabbt nu. Så äntligen backar hjorten ut ur slyn. En stor bock, minst åtta taggar syns i det skumma ljuset som råder.

Hjorten betar vidare, ”quartering away” som det heter på engelska när de visar halvsida, men med baken mot dig. Mycket långsamt vrider den sig upp mot en riktig bredsida. Så snart som den står någorlunda rätt går skottet. Mynningsflamman förblindar Torleif för en stund. Men han hör nöjt hur den går ikull en bit upp i skogen.

Återsamlingen vid jaktstugan blir lite av en återupprättelse för Torleif. Han har inte bara skjutit flest. Han har också skjutit helgens största hjort. En fantastisk jakthelg i de tusen sjöarnas land är till ända. ■

Vänd blad för fakta om vitsvanshjort!

Wachtelhunden Nickel på väg tillbaka i bakspår. I stubbåkern syns hjorttrafiken tydligt.

Torleif Nilsson kollar in avståndet till djuren. Han har all anledning att skratta. Flest vilt och störst bock!

Finska kostcirkeln! En grillkåta där många jaktluncher intagits.

En hind förser sig av det frodiga gräset.

ANNONS

Torleif Nilsson och Camilla Andersson kommer sent att glömma denna helg. Ingen av dem är någon utpräglad troféjägare, men denna helg fick de med sig fina horn och goda minnen.

Fakta:

Vitsvanshjort

Vitsvanshjorten kom till Finland i början av förra seklet med hemvänderande Amerikaemigranter. I dag är stammen mycket stor, den största utanför Nordamerika.

I Finland beräknar man att den uppgår till närmare 40 000 individer med en årlig avskjutning på cirka 26 000 djur. Vitsvanshjorten tillhör de hjortvilt som i regel får minst två kalvar, och ibland tre, så förökningstakten är dramatisk vilket också kräver en generös avskjutning.

ANNONS